

hulft polle muud kui jāmmeda ride ehk
agga palmpu lehtede sisse mäsfitud.

Israeli ja Judarahwa surno woidminne
olli teine hopis, muudkui et Jakobit ja Joses-
pit, kes Egiptusse male ärrasurrivad, seält
Ma prugi järrele rohhoga woiti. (Wa-
ta 1 Mosesse Nam. 50 peat. 2. 3. ja 26
salm.)

Judarahwa surnud, mis rikkamat sug-
gu, pesti kohhe, kui hing sai lahkunud;
siis neid woiti agga peält ja suitsetati seg-
gatud mirri ja aloe ja mu kalli rohhoga;
pärast mähhti jallust ja käsist mähkmet-
tega; mäsfiti kalli linnaste riette sisse ja
widi kohhe mahha, kuida Onnisteggia
matmisest ja Laatsarusse ülesärratamis-
est õppime.

On need woitud surnokehhad nüüd jo
ennam kui kolm tuhat aastat ilma mäd-
danematta ja muutmatta jäänud, ja lei-
takse neid Egiptusse maal mitmest paikast,
kui on piramididest, ehk nende liggidal kir-
wist wõlwitud, ehk kalso sisse raiutud hau-

dadest, kuida ka Judarahwaske armasta-
sid ommad surnud kobile ja kalso sisse
raiutud haudadesse mahhapanna. Mis on
sure kulloga ja hoossaste woitud, need on
karma polest prunifad; juuksed, silmaful-
mofarwad, hambad, silmadki ja keik film-
näggo on ennamieste wiggata ja muutmat-
ta, otsekui innimesel, kes wast ärrasurnud.
Mahl on pehme kui parfnahl, mähkmed
annawad kergeimate lahtiarrotada; lihha
on rabbe, et sünnib kätte wahhel murren-
dada. Teised, mis kelmist suggu, on rân-
gad tõsta ja kowwad kui pu pakkud; lih-
ha ja luud on keik ühhes pakas, ja mähk-
me wõõd nenda nahhaga kokko paatund,
et agga waewalt annawad lahtiwõtta ja
tükiks murda. Monnel woitud surno keh-
hal on ka labbakässi, sõrmed ja küned
punnaseks wärwitud; monnel uhkemal keik
kehha, ehk ommetigi silmnäggo, jallad ja
käded ärrakullatud. Kuakse neid Egiptusse
maalt, kui imneasja, mitme male wälja,
ning on ka Tartus sure koli kunstambris